

Skaitymai

Nr. 9 (15)

Augsburgas, 1946 m.

kovo mėn. 2 d.

II metai

Mėnuo

JAUNOJI LIETUVA

(Tęsinys)

Ketvirtoji pjesmė

I

Tiek darbo padėjus! nakčių nemiegojusi...
Tarp baimės greta ir vilties ir grąsios
Ant slenkščio gyvenos naujos atsisojus,
Dienos susilaukus laisvos. —

Kiek aušta iš karto draususių sapnų!
Kiek gema sumanymų! Saulė pati
Kiloip, rodos, šviečia ant jų milžinų:
Siura jiems pasaulį plūti!

Laisvi nebuilgo studentai!... Besems
Tą imtinį gilia, kur moksto žinovai
Iš kalėdų skaišo, ir ką lik nulems...
O, rods, tai ne Kauno vadovai!

„O man“, sako Jakėtas Smigeikai, „ir Kauno,
Tarytumci, galiai Zmogus čia išvarė
Klases ir svajojol Čia Nemuno strauno...“
„E, urvas!“ Atkakais laorė.

„Ne urvas! bet vis gi išpuilį ką veikdi“,
Sumanymų pilnas pradėjo Smigeika
Kartėtuotis, „gal laikraštį reiktų įsleigti,
Tai būtų naudinga ir sveika.“

„Na, vyrai, už mūsų gražias lietuvoites
Išleiksime stiklą!“ čia Tumas suakto:
„Apleisime našlailes dėl mokslo dievailes:
O, lels pasigest joms Kaziuko!“

Ir, ėmęs niūniuoti „Sudiev, mylimoiji!“
Per peč žūrėdamas, Daugirdą klausė:
„Ei, ką, balandėli Kaziuk, bedamoji?
Ar vėl gal kokioji gražiausia?...“

Kazys neatsakė nė žodžio ant jo.
Tik šaipės. Rainys prakalbėjo žoda:
„Jau skirstylis laikas! į kelį rytoj...
Ar vėl susitikime kada?“

II

Dar vakar gimnazijos buvę vaikai,
Direktorius seno drausmės pribijoję, —
Šiandieną jau vyrai... Drausiasi takai
Svajojas jaunoji jų galvojel!

Pabaigę ant galo varpingas klases,
Aplaisę krūvelėj midum alestatus,
Ryto po šalis išsiskirslys visas,
Kur veda sumanymai platus.

Ar vėlei nevyčia kada susiliks,
Sulinkę ant tako sinuorę po metų?
Ar vardas kiemo nenuskendęs išliks,
Kaip valtis vikri iš verpetų?...

Kas žino? Sudiev jūs, gražiausiosios dienos,
Ir Kauno pakalnių iminili takeliai!
Ir jūsų gimnazijos (prasos sienos)
Ir jūs, ne per sunkūs vargeliai!

Laimingas tasai, kurs bent žino, nuo ko
Keliang pradėt! į nežinomą šalį!
Rainys pas tėvus išvažiuoja rytoj
Bet ko belikėtis ten gaili?

III

Malonios ir puikios pakalnės Dubysos,
Išpinos žemčiogų vainikais margai!
Šalis, kur užaugau! Kur atmintys visos
Craudingos, kaip mūsų vargai!

Banguoja Dubysa bliaivai vilnimis,
O beržas našlaillis, nuleidęs šakas,
Kad švinta rytoj ir išblykta naklis,
Jai beris sidabro rasos.

Ne rasos, tai graudios jam ašaros byrai!
Bet veltui šakas garbiniais apdabins:
Dubysa jau myli... bet tolimą vyrą:
Vien Nemunas ją apkabins.